

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gid., za pol leta 8 gid., za četrt leta 4 gid., za en mesec 1 gid. 40 kr.

V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gid., za pol leta 6 gid., za četrt leta 3 gid., za en mesec 1 gid. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gid. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Člankom in oznanila (insetate) prejema upravništvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izbaja vsak dan, izvemai nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 43.

V Ljubljani, v sredo 22. februvarija 1893.

Letnik XXI.

Državni zbor.

Z Dunaja, 21. februvarija.

Sedanje zasedanje

državnega zbora ima trajati k večjemu do 24. marca. Po veliki noči se snidejo k kratkemu zborovanju deželni zbori, kateri bodo to želeli, da rešijo nekatere važneje in nujneje reči, sredi meseca maja se snidejo delegaciji, ki letos zborujete na Dunaju, na jesen se še enkrat k navadnemu zasedanju skličejo deželni zbori in sredi meseca novembra se zopet zbere državni zbor, da nadaljuje svoje delovanje. Državnega proračuna za leto 1894 pred novim letom pač ne bo mogel rešiti, ali dolgotrajna letošnja skušnja s tako imenovanim „prikrajšanim posvetovanjem“ ga je zmodrila, da se povrne k prejšnjemu načinu in proračun dožene najprej v budgetnem odseku, kar mu bo pa mogoče dovršiti do novega leta, ako se podvzajajo poročevalci. Izmed reči, ki pridejo pred veliko nočjo po dovršeni budgetni razpravi še na vrsto, omenjam zakona o ponarejanju živil, novega stavbenega reda, ki ga je gospodska zbornica nekoliko premenila, trgovinske pogodbe s Srbijo, volitve v delegacijo, zakona gledé prodaje soli za živino itd., katerim sledé še nekateri drugi manj važni predmeti. Pri zakonu gledé ponarejanja živil nameravajo češki in deloma tudi poljski poslanci iz političnih ozirov nasvetovati toliko prememb, da je dvomno, ali bode vsled tega sploh mogoče, ta tolikanj važni zakon srečno spraviti pod streho. Konservativni klub je danes sklenil, dotični načrt in nameravane premembe v posebni seji pretresati, da vidi, ali jim bode mogoče pritrčiti ali ne.

Finančno ministerstvo.

Včerajšnjemu poročilu imam dostavljati, da je med nasprotnimi govorniki vpisan tudi dr. Laginja. Schlesinger je govoril o zlati valuti, katero je primerjal Panami, češ, da bode tudi ona ljudem iz žepa vzela milijone goldinarjev in jih spravila v

žepe židovskih bogatašev, kakor so na Francoskem pri Panami ljudje zgubili tisoč milijonov. Dolgo je govoril poljski poslanec Weigel, ki je našteval posamezne zglede v dokaz, kako strogo in neusmiljeno ravna finančni uradniki na Gališkem. Minister Steinbach ga je med govorom ustavljal in zahteval imena dotičnih strank, ki mu jih je Weigel naznanjal. Kaiser je poudarjal, da je borzni davek preizek in je priporočal tudi premembo pristojbinskega zakona. Zadnji govornik Promber je nasvetoval povikšanje uradniških plač.

Danes je prvi govoril minister Steinbach in je zlasti zavračal pritožbe poslanca Weigelna. Poljaki po njegovem mnenju nimajo vzroka, pritoževati se o strogem iztirjevanju davkov, ker je koncem leta v drugih deželah poprečno le 12 odstotkov zastankov, v Galiciji pa 38.

Posebno hud udarec je bil še ta, da so v Galiciji silno pogosti slučajji, ko davkoplačevalci svoje premoženje prepuščajo svojim žensam, da jim pri eksekutivnem iztirjevanju ne morejo nič vzeti.

Za ministrom je prišel na vrsto poslanec Pfeiffer, ki se je pritoževal, da vlada premalo skrbi za vinorejce, katerim ne dela škode samo trtna uš številka 1, ampak tudi trtna uš številka 2, namreč trgovinska pogodba z Italijo, in zdaj še trtna uš številka 3, namreč ponarejenje vina, ki se godi v zaprtih mestih po kletih. Zato priporoča, da naj se pobiranje žitninskega davka v zaprtih mestih godi po enakem načinu, kakor po deželi. Govorili so še Waibel, Hofmann, Salvadori, Gessmann.

Ko to sklepam, pa govori češki posl. Formanek. Za njim bo menda sklep razprave in prideta na vrsto, toda najbrže še le v prihodnji seji, glavna govornika in poročevalci.

K preosnovi našega šolstva.

Pravico in dolžnost poučevati imajo trije faktorji: stariši, cerkev in država. Vsi ti trije pa morajo poučevati in vzgajati harmonično z ozirom na

namen človekov. Stariši imajo prvo pravo na naravni postavi, cerkev je neposredno od Boga prejela to pravo in dolžnost: „Pojdite in učite...“

Država ima pred seboj časni blagor državljanov in mora vporabljati pripravna sredstva, da ga doseže. Šolstvo mora biti torej osnovano tako, da vstreza starišem, cerkvi in državi. Solski zakoni morajo jamčiti to zahtevo.

Kako je pa v resnici z našim šolstvom? Ali so naše šolske postave take, da so pravične starišem in cerkvi? O tem smo govorili že na drugem mestu in smo prišli do nikavnega odgovora.

Kdor hoče o tem se bolje prepričati, naj bere razprave državnega zbora pri budgetu naučnega ministerstva, posebno govore prof. Suessa in barona Morsey-a.

Vendar pa, dokler ne dobimo boljših postav, si moramo pomagati s sedanjimi, v katerih je pač še nekaj dobrih določil, ako bi se tudi vselej pošteno izpolnovala. Vsak šolski zakon sam na sebi je pa mrtva črka; dobiva pa svojo tvorbo moč, svoj dobri ali slabi vpliv od onih faktorjev, kateri ga morajo izvrševati. Ti so: razna šolska oblastva in učitelji, pojedini in v zborih.

Danes spregovorimo le o učiteljih, o drugih pa pozneje. Učitelji so postavljeni v to, da poučujejo našo mladež po zakonitih predpisih. K temu so potrebne posebne zmožnosti in lastnosti. Teh si pridobivajo nekoliko na raznih učiliščih, nekoliko pa tudi po lastni skušnji in zasebnih studijah in po skupnem korporativnem medsebojnem občevanju.

Naše visoke šole, katere nam vzgajajo naše profesorje in učitelje, so v nezanesljivih rokah, ker prevladuje na njih židovsko liberalni živelj. Ako se naši bodoči profesorji morajo gibati v taki atmosferi, ni čuda, da se nalezajo celó nehoté tacih slabih nazorov. Mogoče je sicer, da obvaruje dijaka poštena družba, domači vpliv, materina molitev in milost božja pred najhujšim, a prav brez slabih nasledkov je malokdaj to dijaško življenje na naših univerzah.

LISTEK

II. Šolska podoba.

„Šest pripovedij“, srbski napisal Lazar Lazarevič, poslovenil Ivan Novoselec.

(Dalje.)

Tako je on deloval. Nikdar ni nehal, nikdar se utrudil. Boga je molil: »O Bog, odpusti mi grehe in ohrani me zdravega, dokler si mi življenje daroval!« In Bog ga je skupaj z ženo obdaril z zdravjem.

Ali ko mu je žena imela po našem računu tako petinpetdeset let, začela je nekaj bolehati, vsako jutro bljuva, a čez nekoliko mesecev so jo tudi noge začele otekati. Ne more več niti kruha zamesiti.

»Hoče mi«, pravi, »duša skozi nos zlesti.« Težavno ji je vsako delo in najrajši bi bila vedno ležala. Ne toži še ravno nikomur, ali popu je pala neka težina na srce in črne misli mu prihajajo na pamet, da bo zgubil družico. V strahu je jako in po noči večkrat vstaja. Hodi sam po dvorišču in prisluskava pri oknu. Ali popadiji je bilo čez nekoliko tednov vedno hujše. Bolečina je seveda

tu pa tam popuščala, ali noge so otekale vedno bolj, prijelo se je tudi gori života in večkrat omedli. Vedno je slabša in neko noč čisto zbolil. Prisle so nekašne bolečine v križe in vsa se v klobčič zviža. Sedi pop pri postelji in ne giblje se. Šepetava samo molitve, a popadija se počasi zaveda. Stoka samo in moli Boga, da bi jo k sebi vzal.

»Kaj bi počel?«

Naenkrat se popadija prime za pas, zakriči in vsa porudeči. Pop okameni.

»Pošlji«, reče ona, brž po Ikonijo Markovo.«

Pop zbudi Dimitrija, kateri tekoč odide k babcice Ikonije hiši, a sam se zopet vrne k popadiji.

Bolečine prihajajo na mahove in vedno bolj pogosto, ali kadar popustijo, ona se zaveda. Srmežljivo pogleda popa, a na licu se ji vidi neka plašljiva spokojenost. Potem se bolečine zopet pomnožijo. Pride tudi Ikonija in pošva veli popu, naj gre ven, a sama ostane z Ikonijo.

Ze je svital prvi dan Binkostij. Vsedel se je pop na klopico v dvorišču, podprl sivo glavo na roki in se ne giblje. Naenkrat se mu zasveti v glavi. Skoči s klopice in se nasmehne, a v istem času začuje drečanje malega deteta iz sobe. On poklekne na travo in moli Boga.

Dan se še ni pošteno naredil, a že cela vas vé, da se je pri popu našlo žensko dete. Veselijo se ženske in možje, oblačijo se praznično in prihajajo v cerkev. Poljubujejo popu roko in čestitajo. A on se je čisto pomladil. Blagoslavlja vse po vrsti, a Dimitriju zapove, da vse cerkvene nogavice, platno in robje znosi v cerkvišče in razda vse siromašnemu ljudstvu. Svečana služba božja je bila ta dan in pop je krasno pel. A po službi božji je vse veselo kamor-koli pogledaš.

Polna je tudi krčma, in pa neprenehoma nazdravljajo popu in njegovi hiši. Našel se je tudi neki šaljivec, kateri je nazdravil »cerkveni popadiji«, ali Krsto Zamlata zamahne in mu dá zausnico, da se koj ne tla zruši, a razžaljeno ljudstvo vzklikne: »vdari, posvetila ti se!« Vse gre dobro in vsi dobro pričakujejo. Popadija okreva in že tretji dan pridvigne se v postelji in srče mleko iz kupice. Pop hodi kakor preje po vasi, ali je raztresen in vedno se trudi, da bi prikriil radost. Ali kadar je na samem, večkrat mu se ustni razvlečeta na smeh, gleda na ono stran, kjer misli, da mu je žena in dete, pa ponavlja: »Slava tebi, Gospod!«

Ali neki večer, ko se vrne iz vasi, najde on pošu v nezavesti, a Ikonija se je vsa spotila brišč

Iz takih učilišč se jemljejo profesorji naših srednjih šol, kateri imajo poučevati po zakonih, ki so prevedeni z enakim liberalnim duhom, tako velika je torej nevarnost, da se poučuje na naših šolah v duhu, za naše ljudstvo pogubnem.

Lastna skušnja in temeljite študije zamorejo sicer mnogo popraviti pozneje, kar je univerza pokvarila, a nova težava obstoji v tem, da se pomočki nadaljne izobrazbe tako vreden, da je mnogo lažje, dobiti jih liberalne, nego pristno krščanske vrste. Tako ostanejo mnogi celo življenje v sužnosti židovskega liberalizma in ga mafno širijo, kjer poučujejo.

Podoba naših srednjih šol nam kaže, da je v Avstriji ogromna večina takih slabih profesorjev. Na Slovenskem so razmere nekoliko ugodnejše, kar moramo pripisovati živemu verskemu prepričanju našega naroda in še drugim dobrim faktorjem, in brez dvoma bi bilo še bolje, ko bi pri nas poučevali samo taki možje, kateri poznajo prav in lastnijo Slovencev in niso toliko brezobzirni, da prostemu ljudstvu v obraz bijejo s svojim slabim vedenjem. A zadnja leta skrbi sovražni nam vpliv za to, da pribaja k nam čim dalje več profesorjev, domačinov in tujcev, pristno liberalnega mišljenja. Ta tuji kvas pa vpliva jako slabo na naše šolstvo in na naše učiteljske zборе.

Učiteljski zbor srednje šole je gotovo častitljiva korporacija. Ravnatelj mora biti glava in duša vsem, njegova oblast čez učitelje in profesorje prav jednaka, raba te oblasti pa skrbna, očetovska, brez strasti, nepristranska in vselej nasproti vsakemu članu izdatna.

Ravnatelj mora tudi dobro poznati želje starišev, kateri so mu izročili svoje sinove v pouk, in ostro je zavezan, paziti na to, da dijaki nič ne vidijo in ne slišijo v šoli, kar bi versko-nravni odgoji nasprotovalo, in stariše, ko bi vedeli, kaj se godi v šoli, užalilo. Slovenski stariši pošiljajo pošteno verne in pravno dobre dijake v srednje šole, in največja skrb ravnateljev mora biti, da jih pri izstopu izročé starišem sicer bolj poučene in bolj izobražene, pa ne manj verne in čednostne. V tem oziru se pritožbe množé in bati se je, da zavlada splošna nevolja ljudstva proti napravam, na katerih se najdražje tako malomarno njeguje. Zato še enkrat ponavljamo in opozarjamo in prosimo naše ravnatelje, naj storé vse mogoče v ta namen.

Ravnatelj pa ne more vsega sam storiti, zato ima poleg sebe učiteljski zbor, ki pod njegovim vodstvom deluje v poučevanju in izobraževanju dijakov. Vsak profesor dela v svoji stroki, odgovoren pa je za vse ravnatelj, da vršijo v okviru zakonov svoje dolžnosti. Njegovo oko mora videti vse in njegova roka voditi vse ter odpraviti vse, kar bi škodovalo dijakom, žalilo stariše in ugled šole manjšalo.

Za to visoko in odgovornosti polno službo je torej treba celega moža, pravega korenjaka. Solidna šolska vednost, mnoge izkušnje v šolskem poslovanju, trden in čist značaj morajo biti mu lastni, in pri nas na Slovenskem mora biti ravnatelj še poseben veren katoličan v besedi in vzgledu. Res je to nekak ideal, kateri se težko najde, a zato je

s krpami kri izpod postelje. Popu je, kakor bi mu kdo noge odsekal. Spopade stolo, vrže jo okoli vratu in moli »molitev od krvotoka«. Vse zastonj! Ona odpre še enkrat oči. Pokaže s svojo zolto roko na dete poleg sebe, prime potem popovo roko in jo poljubi; zasepeta: »Blagoslovi me... in odpusti!« Zatam se ji morda od bolečine raztegne lice, strese se enkrat in kakor da se je nasmehnila in malo roko odprla, ko ji je ikonija potisnila v njo voščeno.

Ko je lopata izvisila kup zemlje nad popadijo, dal je pop z roko znak in mi smo odšli k njegovi hiši, a on je ostal sam na grobu. Sedeli smo mogoče kake pol ure. Dimitrij je prinesel zganja v majolki in streže z vinsko kupico. Pije možje, a žene jokajo in zdihujejo, a v kupici zgine zganje. Kaj je pop delal sam na grobu, tega nihče ne vé. Za kake pol ure vrne se on, in komaj stopi na dvoriščna vrata, a dete v sobi zajóče. Ne pozdravi se on z nikomur, ampak poprimaljoč se odide v sobo, kjer je bilo dete. Reče ženam, naj gredo ven, a sam ostane nekaj časa pri detetu. Čudno, da je dete, čim je očutilo njegovo brado na svojem licu, utihnilo in zaspalo. Gledal ga je on dolgo. Potem si obriše oči in ide med ljudstvo. Vsi se vzdignejo. (Dalje sledi.)

treba pri izbiranju ravnateljev na vse to najprej gledati, potem šé le na druge reči. Kjer se to ne uvažnja, tam se kažejo slabi nasledki. (Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. februarja.

Mladoček nasprotnik papeža. Šemtertja se rado štrjuje, da se Mladočeki tudi dobri katoliki, in se to iz tega sklepa, da so zanje pri volitvah glasovali tudi nekateri duhovniki. Husove agitacije so pač marsikateremu že odprle oči, da so Mladočeki pravi liberalci, ki se v verskem oziru dosti ne ločijo od svojih nemških sodrugov. To svoje nasprotstvo do vsega katoliškega je pokazal Mladoček Črnohorsky v mestnem svetu praškem, ko se je predlagalo, da se čestita papežu k petdesetletnici njegovega škofovanja. Protestoval je odločno proti takemu čestitanju in zahteval, da se njegov protest zabeleži v zapisnik. Mi smo bili vedno proti temu, da bi naši državnozborni zastopniki se pajdašili z Mladočeki, in ta dogodek nam je pokazal, da smo imeli prav. Zastopniki vernega slovenskega naroda se ne smejo družiti s stranko, ki ima v svoji sredi take elemente, ki očitno kažejo svoje sovraštvo do poglavarja katoliške cerkve ob priložnosti, ko mu izkazuje svoje spoštovanje celó nekatoliki. Dokler bode Mladočekom krivoverec Hus več, nego Kristusov namestnik na zemlji, Slovenci ne moremo z njimi se družiti, ker taka politika bi še nas pripeljala v pogubo.

Grof Hohenwart v poljskem klubu.

Ko se je predčerašnjim poljski klub posvetoval o proračunu poljedelskega ministerstva, je prišel k temu shodu grof Hohenwart, da je osebno zahvalil poljski klub, ki mu je čestital k sedemdesetletnici. Grof je pri tej priliki izrekel nado, da se ohranijo še nadalje dobri odnošaji mej poljskim in konservativnim klubom, kakor so bili dosedaj. Načelnik poljskega kluba, vitez Jaworski, je zagotavljal grofu Hohenwartu, da Poljaki nikdar ne pozabijo, kar je on storil za Galicijo. Dobri odnošaji mej poljskim in konservativnim klubom so že tradicionalni in se bodo tudi v bodoče ohranili. Presrečno so se poslavljalji od njega, ko je odhajal. Ta prihod grofa Hohenwarta nikakor ni bil samo akt uljudnosti, temveč je večjega političnega pomena. Prijateljstvo mej Poljaki in konservativci se je še bolj utrdilo. Levičarji se pač nikakor niso posebno razveselili, ko so izvedeli, kako navdušeno so pozdravili Poljaki grofa Hohenwarta in zagotavljali prijateljstvo konservativcev. Sedaj vedó levičarji, da še kmalu ne pride čas zanje. Koliko so se že laskali Poljakom, ali vse to je bilo zamán. Poljaki jim ne zaupajo in ostanejo zvesti svojim zaveznikom.

Irska predloga. Angleški konservativci, unionistični liberalci in pa protestantski Irci začno veliko agitacijo proti irski avtonomiji. Po vseh večjih mestih na Angleškem in v Ulstru skličejo shode, da protestujejo proti Gladstonovi irski predlogi, s katero bi se razdelila država. Na čelu tej agitaciji sta pa bivši ministerski predsednik lord Salisbury in pa znani Chamberlain. Nasprotniki irske predloge so bili dobili pogum, ker so bili zmagali pri dveh dopolnilnih volitvah za zbornico poslancev. Sklepali so iz tega, da prebivalstvo ne odobrava Gladstonove politike in bi pri novih volitvah gotovo več ne dobili večine. Vsled tega so mislili siliti, da se zopet razpusti parlament. Dopolnilna volitev v Hexhamu, kjer je zmagal Gladstonev pristav Macinnes s 144 glasovi večine, je pa unionistične kroge precjé poparila. Dosedaj je ta okraj zastopal konservativec. Pri dopolnilnih volitvah si pa že konservativci niso upali postaviti lastnega kandidata, temveč so se odločili za unionističnega liberalca Claytona, nádejajoč se, da mu tudi mnógi liberalci dadó glasove, pa so se motili. Izid te volitve bode gotovo precjé pripomogel Gladstonu k zmagi v zbornici. Nekateri poslanci, ki so se omahovali, bodo se zopet ohrabirili in glasovali za vladno predlogo.

Sansibar. Ta država pride kmalu popolnoma v angleške roke. S sultanom so se Angleži že pogodili, in tudi že prevzeli vodstvo vnanjih stvari, vojske, financ in pa policije sansibarske države. Z jedno besedo, vsa uprava je že v angleških rokah, sultan je samo po imenu še vladar. Vodstvo omejenih državnih poslov prevzeli so že štirje angleški višji uradniki. Sultan bode pa dobival od Anglije precejšnjo penzijo, kakor razni indijski knezi, kateri so se Angliji v prid odrekli vladanju. Ta vseh angleške diplomacije je hudi udarec za Nemce. Blizu

Sansibara imajo svoja vzhodno-afriške posestva in prežali so na to, da si prišesté še sansibarsko državo. Nemei nimajo sreče v kolonialni politiki, povsod jih prebité Angleži ali Francozi. Nemške naselbine v Afriki izgubé mnogo veljave, ker se v njih bližini utrdijo tako nevarni konkurentje, kakor so Angleži. Posebno vso trgovino bodo Angleži potegnili ná-se.

Cerkveni letopis.

Leon XIII. in Franc Jožef I. — živela!

Na čast sv. očetu povabili so prevzvišeni knezoškof v nedeljo na kosilo prečast. stolni kapitelj in častne kanonike, ter so ob tej priliki nazdravili sv. očetu in presvetlemu cesarju. V nastopnem podamo vodilne misli teh napitnic.

„Med raznimi voščili, ki sem jih vspregel te dni za sv. očeta, poudarjalo se mi je pogosto in z raznih strani, da je škofovska petdesetletnica redka sreča, ki zasluži posebno pozornost in čestitanje. Dogodi se pač ne redko, da kak duhovnik praznuje petdesetletnico mašništva; redko, jako redko pa se zgodi, da kak škof praznuje petdesetletnico svojega škofovskega posvečenja in s tem slavi spomin trenutka, ko je s škofovskim dostojanstvom sprejel tudi škofovsko breme.

Ta sreča doletela je sv. očeta Leona XIII., škofa vseh škofov. Brezdvomno je nekak poseben znak božje modrosti, ki vse modro vodi in pripelje k namenu, da je osobito v zadnjih časih poslala sv. cerkvi dva papeža, katera je obdarila z visoko starostjo, in ki sta si po svoji ljubeznjivosti in plemenitih svojih osebnih lastnostih pridobila ljubezen, spoštovanje in priznanje celega sveta. To je poseben znak božje previdnosti, ki vlada celo cerkev. In da ostanemo pri našem slavljencu, rečem, da se mi zdí, kakor da bi praznovali danes drugi praznik razglašnja Gospodovega (Epiphania). Kakor je zvezda — zvezdo nahajamo tudi v grbu papeževem — pagane, to je take, ki niso pripadali izvoljenemu ljudstvu, pripeljala k jaslicam Izveličarjevim, tako obrača Leon — „luč z neba“ — pozornost celega sveta ná-se ter ga sili k občudovanju, spoštovanju in udanosti: ne le katoličani proslavljajo Leona, ampak proslavljajo ga kristijani sploh, tudi taki, ki v njem niti ne spoznavajo svojega glavarja; slavé ga neverniki, celó pagani. Tako je postal zares zvezda za vse ljudi, za celi svet; zvezda, ki kaže na kraj Izveličarja, na njegovo sv. cerkev, katere srce je papež.

Ako je v zadnjih časih močno se povzdignilo češčenje božjega srca Izveličarjevega, je to pač vesela in osrečujoča prikazen v cerkvi božji.

Enako veselo je dandanes izredno češčenje, ki se skazuje tudi telesnemu srečanju sv. cerkve, papežu, zlasti v našem času, ki tako pogosto in silno ščuva, če tudi ne proti osebi papeževi, pa vsaj proti stvari, katero papež zastopa.

Navdahnjen vsikdar globokega spoštovanja in goreče ljubezni do sv. očeta smatral sem si tudi kot škof za svojo dolžnost, ljubezen, spoštovanje in udanost do sv. očeta na vso moč gojiti in pospeševati.

Globoko ganjen današnji dan, prosim Vas, prečastiti gospodje, da to ljubezen, spoštovanje in udanost neutrudljivo vcepljate tudi v srca vernikov ter tako verno ljudstvo bolj in bolj združujete s telesnim srcem sv. cerkve, s papežem, od katerega prihaja vse življenje. Kakor je namreč srce tisti del človeškega telesa, ki daje vsem udom življenje, ker polje po žilah vnanje svojo kri ter na ta način hrani, oživlja in daje rast in gibčnost vsem udom, tako je v telesu sv. cerkve rimski papež srce, ki mogočno polje odrešilno kri milosti Gospodove po žilah svojih, po škofih in duhovnikih, ki so v zvezi in edinstvi s papežem, v vse ude sv. cerkve, v vse vernike po celem katoliškem svetu, ter jim tako vceplja edino pravo življenje.

Tako praznujem jaz danes to papeževó slavnost ter sem naprosil tudi Vas, prečastiti gospodje, da nekako v domačem, družinskem krogu praznujete z menoj ta praznik v ljubezni, spoštovanju in udanosti do sv. očeta tudi sedaj pri skromnem obedu, ko ste to storili z ménojo dopoldne v cerkvi.

Bodi prvi povod in začetek napitnic katerikoli, jaz spominjam se danes besed apostolovih: „Ali jeste, ali pijete, ali kaj družega delate, storite vse v čast božjo!“

(Dalje v prilogi.)

Da, v čast božjo in v čast božjemu namestniku na zemlji dvigam čašo na zdravje Njegove svetosti papeža Leona XIII. Gospod Bog ohrani naj v svoji previdnosti še mnogo let v blagor cele sv. katoliške cerkve, v blagor tudi vsem, ki so mu ob tej slavnosti kakorsikoli izrazili svoje spoštovanje in svojo udanost. Gospod, pravim, naj ohrani še mnogo let Leona XIII., našega očeta, našega učenika, našo luč, našo zvezdo! Svetemu očetu Leonu XIII. — slava!

Takoj po tej napitnici nazdravili so prevzvišeni presvetlemu cesarju nekako tako-le:

„Razven papežev petdesetletnice imamo pa danes še drug važen uzrok, da se prav iskreno zahvalimo Bogu. Ravno večeraj pretéklo je štirideset let, ko se je stegnila zlobna roka ter stregla po življenju našemu presvetlemu cesarju. Toda roka božja je uničila peklenški naklep ter ohranila dragoceno življenje našega preljubljenega vladarja. S tem odvrnila je previdnost božja od ljube nam Avstrije največjo nesrečo, ki bi jo bila mogla zadeti. Da, sreča Avstrije je naš vladar in naša cesarska hiša sploh; smrt Avstrije pa bi pomenila zguba naše vladarske hiše; bila bi največja nesreča za vse avstrijske narode, posebno pa še za nas Slovence. Le ozirno se okrog po svetu in pogledimo države, ki so zgubile svoje postavne dinastije. Pogledimo na Francosko itd. Uboge države pognale so s postavnimi vladarji čez mejo tudi mir in srečo in zadovoljnost. In kako se godi po teh državah sv. cerkvi? Kaj bi bilo pri nas s sv. cerkvijo brez naše vladarske hiše? Da, s hvaležnostjo do Boga moramo se vsikdar spominjati našega presvetlega cesarja, ki v kljub žalostnim razmeram — ker ne moremo tajiti, da tudi pri nas ni marsikaj tako, kakor bi moralo biti — blažilno vpliva v prospah sv. cerkve, in se imamo sploh za marsikatero dobroto, katere uživamo v Avstriji, le njemu zahvaliti. Ni mi treba omenjati brezštevilnih darov, katere siplje neprestano po cellem cesarstvu, in so tudi znane javnosti, ampak rečem lahko še več, da je čuda dobrot, katere deli njegova roka na vse strani, ne da bi svet zanje vedel; dobrot, katere mu narekava katoliško njegovo sree.“

Zatorej, ako ljubimo Avstrijo, ako ljubimo naš slovenski narod, želiti moramo prav iz globočine srea, naj ohrani dobrotni Bog našega ljubljenega vladarja zdravega še mnogo, mnogo let. Zato Vas vabim, prečastiti gospodje, da z menoj vskliknete: Slava Njegovemu Veličanstvu, presvetlemu cesarju!

Papež Leon XIII.

(Govoril v rokodelskem domu vodja g. Fr. Povše.)

Prav danes je 50 let zatonilo v minljivem toku časa, ko je naš tako častno vladajoči sv. oče Leon XIII. sprejel v cerkvi sv. Lovrenca v Rimu posvečenje v škofa.

Spominjam se še petdesetletnice mašništva, katero je pred 5 leti praznoval sv. oče Leon XIII., in v spominu nam je, kako je vesoljni katoliški svet se radoval te prelepe slavnosti in iz src vseh zvestih katoliških sinov kipele so k nebu srčne molitve, da bi bili toliko srečni, da bi mogli tudi petdesetletnico škofovstva proslavljati. In milostni Bog uslišal je te prošnje ter danes smo tako srečni, da moremo praznovati gotovo redko slavnost in občudovati milost božjo, vsaj so tolikokrat sovražni listi po svojih časopisih zagnali hrup, da so sveti oče Leon bolehn in onemogli.

Osivel starček blizu 70 let, ko sleherni skuša v miru preživeti svoja leta, prijel je Leon XIII. za krmilo sv. katoliške cerkve in s čudovito silo in vtrajnostjo krmari sv. oče srečno Bogu v čast in sv. cerkvi v srečo in slavo!

Ali se ne vsiljuje misel, da tu čuva višja moč božja, ter da se prav pri sv. očetu Leonu XIII. obistinijo besede Gospodove: „Jaz hočem ostati z Vami vse dni do konca sveta.“

Tako smemo tedaj trditi, današnja slavnost ni le časten dan za jubilarja na rimskem papeškem prestolu, ampak je tudi dan radosti, sreče in navdušenja za vsako katoliško čuteče srce!

Le pišli čas mi je odmerje, zato moram v skromnih besedah opisovati življenje in delovanje jubilarjevo.

Iz njegove mladosti naj bo omenjeno le-to, da mu je bila mati jako skrbna odgojiteljica, ki je je že v mladostno sree malega Joahima Vincencija znala vcepiti srnje prave pobožnosti in božje uda-

nosti. Mladi Joahim bil je srečen, vsaj čuvali so ga angelji varuhi in izredna materinska ljubezen čuvala in badila je vedno nad mladim Joahinom!

Da je tako odgojen mladenič imel le eno željo in hrepenenje, in to, da pestane mašnik, s tem služabnik božji, je pač umljivo. In res je Joahim grof Pecci že kot teolog zaslovel po svoji izredni nadarjenosti in veliki pobožnosti.

Komaj v mašnika posvečen zbral ga je tedanji sv. oče papež Gregor XVI. za imenitne službe. Še mlad prelat prevzeti je moral težavno vlado provincije beneventske in tu pokazal je toliko spretnost, da je papež Gregor komaj 33letnega prelata Joahima poslal za svojega nuncijskega k belgijskemu kralju; ob enem imenoval ga je nadškofom in že na tem mestu pokazal je mladi nadškof, kolike spretnosti je mladi diplomat!

Toda Bog ga je namenil učenega škofa, da služi blagru duš in papež Pij IX. poklical je nuncijskega, da prevzame veliko škofijo perugijsko, katera je bila toliko srečna, imeti takega skrbnega višjega dušnega pastirja lepo vrsto let in res zaslovela je ta škofija kot vzor vsem drugim škofijam.

Le v kratkih potezah naj navajam iz njegovega škofovskega vladanja, da je kot prvo nalogo si stavil versko življenje v ljudstvu si utrditi. Zato je posebno skrbel za snovanje katoliških družb, in spodbujal je svoje vernike k vztrajni molitvi ter jim priporočal častiti sv. Mater Božjo, to zvesto pomoč kristijanov.

Toda nadškof Pecci ni le moliti učil, ampak posegel je s polno roko vmes, kjer je videl potrebo za to. In smililo se mu je ljudstvo, katero je bilo v denarni stiski in sužnosti ter odvisnosti od bogatih mogotcev in oderuhov, zato je ustanovil ljudsko posojilnico, katera je bila res blagoslovljenega vspeha.

Ko je vladala huda lakota, postavil je pred svojo palačo dolge vrste miz, na katerih se je nahajalo polno jedil, namenjenih njegovim ubožcem stradajočim. Da je tak blag oče moral zadobiti vseh srea, je pač umljivo. Toda nadškof Joahim videl je, da treba že pri mladini prirediti z delom krščanske zavesti. Zato je iskreno skrbel za ljudsko šolstvo, pa tudi za višjo omiko in silno veliko se ima zahvaliti ondodno vseučilišče nadškofu Joahimu za svojo slavo.

Največja skrb pa mu je bila vzgoja vrlega duhovskega naraščaja; zato je posebno pospeševal teološke študije in skrbel, da so bili njegovi teologi in duhovniki polni navdušenja za prelepi poklic služiti Bogu in dušnemu blagru vernih katoličanov.

Z rezko besedo in ostrim peresom bil je škof Joahim vztrajen boj proti revolucionarnemu liberalizmu, ki se je jel širiti osobito po laških mestih. Neusmiljeno je sovražnikom trgal krinko raz obraz, vernikom dokazoval, da sovražnikov ne vodi ljubezen do ljudstva, ampak le njih sovraštvo do sv. cerkve. In v svoji okrožnici kar naravnost nadškof Joahim piše vernikom: „Varujte se jih, vsaj prostozidarji laški sami trde, da njih cilj je oni, katerega učil Voltaire, to je revolucija in popolno uničenje svete cerkve in krščanske ideje.“

Nastal je proti njemu velik hrup, toda nadškof Joahim klical je v tem boju, kdor je za Kristusa, ta za menoj! in v njegovi škofiji vzplamentila je iskrena navdušenost za sv. križ in vero sveto.

Brez miru in presledka čul je in z gorečnostjo apostelja in pogumnostjo mučenika in s krepko roko pravega junaka branil je svetinje sv. vere. Ni čuda, da je papež Pij IX. toliko zasluženega nadškofa odlikoval ter ga imenoval za kardinala.

(Konec sledi.)

Papeževa petdesetletnica.

Iz Tržiča 20. t. m.: Vem sicer, da bodo cenjeni „Slovenec“ iz mnogih krajev dobil poročila, kako so praznovali tu in tam slavnost slavnega sv. Očeta Leona, vendar pa prosim, dovolite tudi meni nekaj besed. Slavno naše županstvo je oklicalo in priporočilo razsvetljavo na soboto večer 18. t. m. In res so se na večer še pred slovesnim zvonjenjem začeli oglašati strelji topičev, in slovesno oznanjati na bližnjih vrhovih kresovi slavo „luči z neba“ Leonu XIII. Kmalu pa je bil ves trg prelepo razsvetljen. Nekateri imenitnejše hiše so kar tekmovali, kako bi bolj pokazale tudi po zunanje ljubezen do namestnika Kristusovega. Ko je pa domača godba zaigrala „Papežovo himno“ pred prelepo razsvetljeno

podobo sv. Očeta na župnišču, brala se je vsem radost in navdušenje na obrazu. — Kar je pa čez vse veselo, je pa sicer v naglici prirejena, vendar pa zelo pristrčna šolska slavnost drugi dan 19. t. m. Šolska mladina se je zbrala pred deseto uro v šoli in prišla potem s svojo zastavo pod nadzorstvom gosp. učiteljev in gđ. učiteljic k slovesni službi božji. Po službi božji pa so se otroci zbrali zopet v lepo okrašeni šolski sobi pred praznično ovenčano podobo sv. Očeta. Tukaj je v prisrčnih in navdušenih besedah pojasnil gospod šolski vodja otrokom namen slavnosti, naj tudi šolska mladina pošlje zlati dar sv. Očetu, dar pobožne molitve za Njega in vso sveto cerkev katoliško, saj Bogu še posebno dopada molitev, ki prihaja iz nedolžnih src. Ko so na to otroci vidno navdušeni zapeli vsi veseli papežev himno s spremljevanjem harmonija, so potem vsi skupno molili na glas za sv. Očeta in tako precej izpolnili željo slavnega vodstva v slavnostnem govoru. Gospoda kateheta preskrbela sta otrokom tudi spominkov na ta dan. Slavnost je bila končana. Kar je pa slavnost storilo tako lepo, je to, da vlada tu pri nas lepa vzajemnost in prijaznost gospodov duhovnikov, učiteljev in učiteljic. — Sola pri sveti Ani obhaja to slavnost, kaker čujemo prihodnji četrtek 23. t. m. —ski.

Leonova slavnost v Celovcu.

Iz Celovca, dne 20. februarja.

Pravijo in pišejo, da je Koroška (nepremagljiva?) „Hochburg“ nemškega lazi-liberalizma. No, da tako besedičenje in pisarenje ni brez pomena, je pokazalo tudi letošnje Leonovo slavlje! Kako so se povsod gibali, da bi čim sijajnejši obhajali pomenljivi ta dan, da bi dali iskrenim čutilom veren izraz! Kako so posebno v sosedni Kranjski tekmovali vsi stanovi, javni zastopi in mnoga društva, da bi počastili slavnovladajočega namestnika Kristusovega ob njega redki škofovski petdesetletnici!

A v „liberalnem“ Korotanu? Da bi se ganil tem povodom kak javen zastop, da bi tekmovala društva itd. v slavlji sv. očeta, — brr! Saj je papeštvo našim mogotcem že davno „überwundener Standpunkt!“ Kjer je treba poslaviti kake „schulvereinske“ junake ali ultra-nemške Abrahamoviče, tam se pač hitro navduše naši Germani, a da bi počastili sv. očeta? — čemú, smo „liberalni“!

Obžalovaje moramo pa tudi omeniti, da se je i od pristojne strani bore malo storilo za dostojno proslavo petdesetletnice škofovanja Leona XIII. V mnogih cerkvah se ta redka slavnost niti oznanila ni! Potemtakem pač: difficile, satyram non scribere . . .

Nekoliko pa se je slavni Leonov dan obhajal i v Celovcu in sicer dopoldne v stolni cerkvi. Mil. g. knezoškof Jožef so imeli ob 1/10 uri slovesno propoved. Govorili so 1. kaj nam je papež, 2. kaj je osobito Leon XIII. katoličanom. Za tem so milostljivi služili slovesno pontifikalno mašo, po maši pa se je zapel „Te Deum.“

Zvečer ob 7. uri je napravilo nemško katoliško-konstitucijsko društvo združeno z društvom rokodelskih pomočnikov v rokodelskem domu slovesen hod, katerega so se i udeležili mil. g. knezoškof. Prostorna dvorana je bila napolnjena občinstva, a kakor v Celovcu sploh ob takih prilikah, si i ob tej priliki pogrešal katoliških možlajkov!

Slavnosten govor je govoril beljaški dekan, izboren govornik, vč. g. G. Bittner, ki je v navdušenimi besedami proslavljal sv. očeta, kazoč njegova življenje in delovanje na podlagi slovečih okrožnic. Ko je končal g. govornik spregovorili so še mil. g. knezoškof in podelili navzočim svoj višjepastirski blagoslov.

Potem so se predstavljale štiri žive podobe iz življenja papeževoga. Prva podoba nam je kazala, kako Joahim Pecci — novomašnik — blagoslovlja svoje rojake, druga kako nadškof v Perugii pomore ubožcem za časa gladi, tretja kako kot kardinal reši za napada Piemontezov na Rim vojaška iz nevarnosti in četrta, kako se otroci klanjajo Leonu XIII.

Predno se je podoba pokazala, govoril se je primeren proslav. Tudi se je vmes prepevalo.

Koroški Slovinci bodo obhajali papežev petdesetletnico slovesno dne 12. aprila t. l., ko priredi „katol. pol. in gosp. društvo za Slovence na Koroškem“ svečano papežev slavnost. Gotovo bodo takrat Slovinci od vseh stranij prihiteli v Celovec, da

tu sijajno proslavé slavnovladajočega Leona XIII., ki se je že po svoji slavni okrožnici o sv. slovanskih blagovestnikih v sreih vseh Slovanov postavil spomenik „sere perennius!“ Slava Leonu XIII!

Papeževa slavnost v Hrvatih.

Hrvatje so se skazali. Zagrebško mesto je bilo vse v zastavah v nedeljo; trgovci so po dogovoru vse prodajalnice imeli zaprte. Pri slovesni sv. maši so bila vsa društva zastopana; sobotna slavnost „Kola“ je bila prekrasna. Čestitke, ki jih je poslal mestni načelnik in rektor vseučilišča, uiso samo iz oficijelnih fraz, marveč so v resnici navdahnene s kršćanskim duhom.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 23. februvarija.

(Umrl) je danes dopoldne vodja učiteljske pripravnice, šolski svetnik g. Blaž Horvat, previden s sv. zakramenti. — Pokojnik je bil skromen, vesten uradnik in veren katoličan. Služboval je nekaj časa na ljubljanski gimnaziji; od tukaj je bil imenovan za vodjo na učiteljsku, kjer je deloval mnogo let. Naj v miru počiva!

(Slovenske uradovanje) je uvedla narodna občina Kotmara vas nad Celovcem. Slava!

(Iz Kočevja) se nam poroča, da je tudi ondolno c. kr. okrajni glavar dr. Ljudovik Thoman prčastitemu gosp. dekanu I. Krese-tu izjavil svoja najudnejša voščila za sv. Očeta povodom njihove petdesetletnice s prošnjo, naj je sporoči na kompetentnem mestu. — Dalje se nam poroča, da je c. kr. okrajni šolski svet v seji dne 16. t. m. sklenil, da praznujejo vse šole škofovsko petdesetletnico papežovo dne 24. t. m. s tem, da imajo ta dan prosto ter se vdeležé sv. maše.

(Ljubljanska trgovinska in obrtniška zbornica.) O pobiranju doneskov, katere je v pokritje troškov ljubljanske trgovinske in obrtniške zbornice plačevati za leto 1893., javljamo, da je trgovinsko ministerstvo odobrilo proračun te zbornice za leto 1893. v zahtevanem znesku 8652 glđ. ter dovolilo, da se potrebščina pokrije s priklado v znesku dveh krajcarjev na vsak davčni goldinar od pridobnine, merovine in dohodnine z izvanredno priklado vred pri tistih, ki imajo volilno pravico. Zajedno je naročeno c. kr. glavnim davčnim uradom in davčnim uradom, kakor tudi mestnemu magistratu ljubljanskemu, da pobe-rejo donosne deleže ob jednom s cesarskimi davki o pravem času in vsaj do konca decembra 1893. leta, in sicer, ako bi trebalo, s pomočjo postavnih posilnih sredstev od vseh, ki imajo pravico voliti v trgovinsko in obrtniško zbornico ljubljansko.

(„Res carinthiacae.“) Iz Celovca dne 20. februvarija. Šolskim vodjam slovenskega dela beljaškega okraja je došel sledeči za koroške razmere preznačilni dopis: „St. 269. Okr. šolski svet. Šolskemu vodstvu v . . . Šolskemu vodstvu se naroča, naj do 6. februvarija 1893 semkaj sporoči, v katerem jeziku se na tamošnji šoli poučuje kršćanski nauk, zlasti ali se pri tem tudi ozir jemlje na nemške otroke in znanje nemščine pri otrocih višjih letnikov ali ne. Okr. šolski svet v Beljaku, dne 30. januarja 1893. Predsednik: dr. Hermann.“ — Dobesedno jednako vprašanje je razposlalo tudi c. kr. okr. glavarstvo v Celovcu. Doslovno navedeni odlok pa je nov dokaz, kako se — recimo — na Koroškem zatira nemštvo! Tedaj zopet nov napor za še hujšo germanizacijo, nego se vrši sedaj! Že zdavna so zagrizeni naši nasprotniki izbacili slovenščino iz ljudskih šol. Slovensko ljudstvo plačuj sicer voljno drage šole in pitaj „volksbildnerje“, ki smatrajo za svojo jedino nalogo, da vtepajo šolski mladini kolikor toliko nemških nerazumljivih besed v glavo. Inače povsod priznana resnica, da je vspešen pouk v ljudski šoli mogoč le na podlagi materinščine, koroškim nemčurskim mogotcem ne velja! Da je v takih odnošajih katehetom skoraj nemogoče doseči ugodnih vspehov, da ljudska šola sploh ne doseže svojega smotra, je očitno. Veroučitelji morajo pa, da svojim učencem bolje razlagajo verske resnice, posluževati se slovenščine. Tudi to hoče kruta sila ljutih nasprotnikov zabraniti, kakor kaže navedeni ukaz! I veronauk naj po ukrepib koroških šolskih oblastnij služi le v to, da se slovenska mladež čim hitreje — ponemčuje, da se tako že po ljudski šoli gladi pot za „Südmark“ itd. in da „Schulverein“ ni treba trositi novcev na Koroškem! Ali potemtakem šola doseže svoj smoter „versko-nravne vzgoje“, se li otroci v šoli

kaj koristnega naučé, to vse je liberalnim mogotcem deteta briga! Da se le ponemčuje, pa so zadovoljni! — Še drugo stran ima gornji ukaz. Šolska vodstva se postavljajo za nadzornike v-roučiteljev! Kako ugledna prilka, da se hudi nasprotniki duhovščine, kakeršni so večinoma naši učitelji, prav „nach Herzenslust“ maščujejo nad neljubimi jim duhovniki ter jih očrne na višjih mestih! — Kolika skrb do nemških otrok preveva dalje navedeni odlok! Kako skrbno se poprašuje, ali se pri kršćanskem nauku ozir jemlje tudi na nemške otroke. No, v tem oziru sme okr. šolski svet, — ki se bore malo zmeni za to, da se na stotine slovenskih otrok prav nič ne „jemlje ozir“, — biti pač utolažen! Da bi le učitelji na slovenske otroke v slovenskih šolah jemali toliko ozira, kolikor se zmenijo slovenski gg. dukovniki za posamezne nemške šolarje, mi bi bili lahko zadovoljni! Sicer pa upamo, da se bode označeni odlok na pristojnem mestu in od poklicane strani kar najodločneje zavrnil! —

(Osemrazredna dekliška šola pri sv. Jakobu) je pretečeno soboto prav spodbudno obhajala slavnost škofovske petdesetletnice sv. očeta Leona XIII. v šoli in v cerkvi. Že ob polosmi uri so bile deklice zbrane v šolski dvorani, ozaljšani s podobo sv. očeta Leona XIII., katera je bila za ta dan prijazno okrašena. Gosp. katehet J. Smerekar pozdravi zbrane učenke ter razloži pomen današnje slavnosti. Povdarjal je g. katehet tudi očeto vsko naklonjenost in ljubezen, kakoršno imajo sv. Oče do naše vladajoče habsburške hiše. Omenil je spoštovanja, kakeršno je presvitli cesar Franc Josip I. pri raznih prilikah pokazal do sv. Očeta. Spominjal se je štiridesetletnice, kar je znani hudodelnik hotel cesarja zavrtno usmrtiti, pa Bog nam je cesarja obvaroval. Končujoč svoj nagovor, povabi vse pričujoče, da zakličejo „slava“ sv. očetu Leonu XIII. in presvitlemu cesarju. Po nagovoru razdeli g. katehet s čč. nčiteljicami vred učenkam spominke škofovske 50letnice sv. očeta Leona XIII.

(Iz Stareloke 20. febr.) Zopet smo imeli priliko opaževati, kako hvaležna hči je „mati fara“ svojemu duhovnemu vrhovnemu očetu Leonu XIII. — Kakor drugekrat ob enakih prilikah, tako je tudi zdaj ob 50letnici pepeževi javljala na razne načine svoje veselje in vdanost. Poleg zaukazane tridnevnice, koje se je dokaj ljudstva udeleževalo, bila je v soboto zvečer vsa vas sijajno razsvetljena. Komaj ste se posvetili duhovniški hiši v obilnih lučicah, že je bila hiša za hišo po fari na razne načine razsvetljena. Pred hišo gospoda župana stal je čez cesto slavolok v obilni razsvetljavi z napisom „50 — Živili Leon XIII.“ Ljudje so čudeč se kar postajali pred njim. Starološkega gradu stolp se je posebno odlikoval z mnogobrojnimi lampijoni, kar je v nočni tmini prav divno odsevalo. Ko se je po odzvonilu „Ave Marije“ farne cerkve zvonik zalesketal v 80 lučicah, pričelo se je milodoneče slovesno pritrkavanje zvonov farne in podružnih cerkva, kar je celo uro trajalo. Tudi Cerengrobske cerkve zvonik je bil bogato razsvetljen. Žgali so so tudi kresovi na mnogih krajih. Da sploh vse je pričelo veselje, hvaležnost in udanost „matere fare“ otrok, kateri so se tudi v nedeljo prav v obilnem številu slovesne službe božje ob 9. uri vdeležili. Čim bolj divja sovražna moč zoper sv. cerkev, tem tesneje se je oklepajo verni njeni otroci!

(Iz Jesenic.) Vem, da se je po vsem katoliškem svetu dostojno slavila res redka slavnost petdesetletnice škofovanja sv. očeta Leona XIII. Pa tudi Jeseničani nismo ostali v ozadju. V soboto 18. t. m. imeli smo krasno razsvetljavo. Komaj je odzvonilo „Ave Marija“, se je razsvetlil ves trg v neštevilnih lučicah. Kaj takega morebiti na Jesenicah še ni bilo. Raz zvonik je visela velika svetla zvezda predstavljajoča „lumen de coelo“. Tudi zvonik savske cerkvice je bil kaj lepo razsvetljen. Najlepše okrašen pa je bil brez dvoma župnijski dvorec. Veliko število lučic, transparentna podoba papeževega grba in štiri velike zastave, vse to je napravilo na gledalca mogočen vtis. Pa tudi druge hiše na Jesenicah, na Savi, da celo v Rovtjih pri sv. Križu so bile razsvetljene. In kresovi, g. urednik, ko bi jih vi videli! Ogromen kres je gorel na Plavškem Rovtu in ravno tako velik tudi na Mirci; tudi Mužakla ni bila brez njega. Pa ti trije kresovi niso bili edini. Poleg teh jih je gorelo še več manjših na raznih vrhéh. Z višine poleg župnijske cerkve pa so ves večer grmeli topiči. — Komaj je ura odbila sedem, pridejo s Save v lepem sprevodu tovarniški ognjegasei z ba-

klami in lampijoni pod poveljstvom g. A. Poechs na čelu z vrlo savsko godbo. Gredeč mimo hiše g. poštarja Schrey-a jih naenkrat obsije čarobna bengalična luč. Pred župniščem se ustavijo in pevci zapojó veličastno papeško himno s spremijanjem godbe. Ko odpójo tri kitice omenjene himne, zopet odkorakajo proti domu na čelu jim godba igrajoča mične koračnice. Tako smo Jeseničani pokazali ta večer svoje veselje in mislim, da je ta krasen večer iz are vseh vrela proti nebu iskrena prošnja: „Bog ohrani še mnogo let našega častitega jubilanta Leona XIII.“ — Še nekaj. Ljudje, ki hodijo od nas v Ljubljano, trdijo, da imate v Ljubljani več snega nego pri nas. To je menda res. Danes sem nabral v Rovtjih kaj lep šopek trobentic (pri nas jim pravimo „trkončice“) in teloba (po naše „kurice“).

(Wekerlefalva) To milozvočno ime se je izbrala neka vas v županiji Bač Bodrog, ki se je dosle imenovala Metkovič. Ministerski predsednik naše ljubeznjive sosedne Mažarske je seveda z veseljem dovolil, da se tako njegovo slavno ime še bolj proslavi. Dosedaj je imelo selo slovansko ime, prebivalci pa bili že dalj časa sem in ostanejo še na dalje — Nemci!

(Iz Železnikov): Dan petdesetletnice škofovanja papeževega smo tudi pri nas praznovali s svojimi skromnimi močmi. V soboto in nedeljo zvečer smo kurili kresove; v soboto zvečer so domači pevci péli na trgu pred cerkvijo več pesmij, med njimi himno papežovo; šolski notranji prostori so bili okusno ozaljšani, in čast. g. župnik je razdelil med otroke več knjižic, da se otroci spominjajo tega slavnostnega dne. V nedeljo se je celi dan razlegal tudi strel.

(Iz Šentpetra na Krasu) se nam piše: Petdesetletnica papeževega škofovanja vršila se je pri nas izvanredno slovesno. K tridnevnici, katera se je pri nas praznovala popoldne ob 5. uri, prišlo je vsak dan toliko ljudstva, kakor ob nedeljah. Ob sklepu tridnevnice, v soboto zvečer, bila je razsvetljava. Krasno razsvetljeno bilo je popolnje južne železnice po prizadevanju našega občeprijubljenega gospoda načelnika, kateri nas pa ima, žal, v kratkem zapustiti, — preseli se v Ljubljano za načelnika ondolne postaje. Dalje naj omenjam vse naše narodne gostilne, osobito pa še parno pilo in poslopje našega novega župana g. Križaja, šolsko poslopje, župni dvorec in cerkev, katera je bila razsvetljena z bengaličnim ognjem. Prižgani kres na griču nad Šentpetrom in raketi, ki so blizu njega visoko v zrak prasketali, pričali so verno udanost in katoliško ču-teča srca naših Pivčanov. Omenjam naj tudi, da so bile tudi vse druge hiše lepo razsvetljene, — sploh, navdušenost bila je splošna. Če k sklepu še omenjam, da se je zlasti šolska mladina, kakor tudi drugi verniki, v mnogem številu udeležili v soboto popoldne in v nedeljo zjutraj sv. sakramentov v dušni blagor svoj ter v prid sv. očetu, spolnil sem svojo poročevalčevo dolžnost o omenjeni slavnosti.

(Papeževa slavnost na tukajšnjih dekliških šolah pri čč. mm. uršulinkah.) Kaj slovesno in spodbudno so uršulinske dekliške šole minolo soboto obhajale slavnost škofovske petdesetletnice sv. Očeta. Papeževa zastava je v nad cerkve vihrala že na vse jutro, ko se učenke pravično oblečene hitele v šolo. Ob osmih je imel g. katehet Merčun najpoprej slavnosti in otrokom primerno prisrčno pridigo, potem sv. mašo z blagoslovoma in zahvalno pesmijo. Prav veličastno je donela po prostorni lepi nuški cerkvi papeževa himna, katero so otroci navdušeni peli nekaj precej po pridigi, nekaj pa za sklep cerkvene svečanosti. Ko je sv. opravilo v cerkvi minulo, zbrale so se učenke v ozaljšani sobi VI. razreda k šolski slavnosti. Napravljen je bil tukaj kar cel oder, — na steni podoba sv. Očeta Leona XIII. vsa ozaljšana — in spodaj svetlic in zelenja kar cel vrt, in tukaj so že bili pripravljeni vsi „deli sveta“ živi — Evropa, Azija, Afrika, Amerika, Avstralija, dalje XIX. stoletje živo in zraven letošnje leto, med vsemi pa najčastitljivejša cerkev katoliška tudi živa, s tiaro na glavi in kelihom v roki, pod podobo sv. Očeta pa dva angela (tudi živa) klečeča in blazino držéča, na kateri je ležal lavorov venec, s katerim je cerkev konec igre podoba sv. Očeta ozaljšala. Deklamacije, petje, ogovor g. kateheta, posebno pa prelepa igra, katero so v popolno zadovoljnost kostimirane pridne učenke igrale, da se je bilo prav čuditi, da so mogle v tako kratkem času, kakor so ga imele, se toliko naučiti, — vse skupaj je pripomoglo, da se je šolska slavnost prav sijajno vršila. Da smo se, ko smo praznovali slavije gla-

varja sv. cerkve, kot zvesti Avstrijci pri tem tudi spominjali ljubljene cesarja, kateri je bil ravno ta dan pred 40 leti od zlobne roke napaden, kakor je g. kat-het v govoru opomnil, — se samo ob sebi razume, in iz nedolžnih otroških grl je prav iz srca kipele himna: Bog ohrani, Bog obvari nam cesarja, Avstrijo! — V spomin na današnjo slavnost so vsi otroci dobili potem našliše za ta dan prirejene spominke, podobice sv. Očeta Leona XIII. z molitvami. Slava Leonu!

(Duhovniške vesti iz celovške škofije.) Povodom petdesetletnice sv. očeta so imenovani: za kn.-šk. konzistorijalna svetovalec č. gg. dr. A. Müller, župnik pri Dev. Mar. v Prevaljah in o. R. Spari O. S. B., vodja novicev v St. Pavlu; za kn.-šk. dub. svetovalec č. gg. župniki: A. Frank v Zagorici, L. Vavtižar na Ziljski Bistrici, Fr. Haslachner v Millstattu, J. Peterman na Otoku, A. Richter v Sokovem, A. Kezner v St. Rupertu, o. Jan. Laugges v Lokavi; J. Müller, prof. veronauka v Celovcu, o. E. Katz, vodja gimnazije v St. Pavlu, F. Kleine, vpok. prof. veronauka v Hütteldorfu pri Dunaju. — Faro v Mar. Bajtišah je dobil tamošnji provizor č. g. dr. J. Pfohl, faro Vetrin pa č. g. dr. J. Amlšl.

(Na Dobravi pri Kropi) zapril so za teden dni šolo radi razširjajoče se vratnice med šolskimi otroki in radi hripe. Od otrok je umrl do sedaj jeden, a za hripo toži vse vprek s piscem teh vrstá vred, kateréga tlačí že 14 dni.

(Volitev v kmetijskih občinah za celjski okrajni zastop) vršila se je v ponedeljek, in izvoljeni so samo Slovenci, med njimi poslanec g. Gregorčič in g. Mih. Vošnjak. Razmerje med Slovenci in Nemci v zastopu ostalo je neizpremenjeno, in sicer se nahaja v njem 23 Slovencev in 17 Nemcev.

(Politični obhod) se zaradi naprav, potrebnih v izboljšanje odtočnih razmer v poplavnem okolju med kilometrom 39 in 44 proge Rudolfovo - Straža dolenskih železnic in zaradi premenjene leže dotičnih poslopij v končni postaji Straža določuje od deželne vlade in z njim združena izvršitev razlastitvenih obravnáv na 16. dan meseca marcija ob deveti uri dopoldne na mestu imenovanih objektov. Podrobni érteži in zemljiško-odkupni načrti ne smejo pogledati pri občinskem uradu v Prečni v dobi, katero ta občinski urad določi v svojem razglasu.

(Konkurz) je od okrožnega celjskega sodišča proglašen na imenje trgovca Iv. Hudovernika v Smarju pri Jelšah ob južni železnici. Konkurni komisar je okrajni sodnik Ljud. Perko, upravnik ostaline dr. Fr. Jurteta v Smarju.

(Otroške oskrbovalnice pri sv. Florijanu) občni zbor bode v ponedeljek, dne 27. t. m., popoldne ob 4. uri v prostorih závoda v Florijanskih ulicah šte. 7.

(Nepošten najdnik.) Meseca decembra lanskega leta pozabil je železniški inženér K. Pec iz Beljaka na kolodvoru v Sevnici svoje listnice, v kateri se je nahajalo 254 gld., poleg blagajniškega okna, ko je kupoval vožni listek v Zagreb. Pec je listnico pogršil stoprav v Zagrebu, ter stvar naznanil sevnici žendármeriji. Le ta je zasledila, da je listnico našel železniški delavec Urh Zup... ter slednjo utajil, svojo ženo po poslal v Ljubljano, kjer je nakupila mnogo stvari in dragocenosti; imela je seboj dva petdesetaka. Zup... a je žendármerija minole dni po vspešni preiskavi priprla, ker je žena njegova priznala, da je nje mož listnico našel, a zamolčal vso zadevo. Jeden stotak je Zup... necega dne — sožgal, ker ga je — kakor se je sam izjavil — prehudo pekla vest.

Društva.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) je daroval lepo zbirko knjig svétnik deželne sodnije v Ljubljani, g. K. Pleško; neimenovan duhovnik pa 10 izvodov „Iskric“. — Občinski svét deželnega stolnega mesta Ljubljane je dovolil v svoji seji dne 24. januarja za leto 1893 družbi 500 gld. podpore. — Pokroviteljici sta poslali vrlo napredujoča ženska podružnica v St. Vidu nad Ljubljano, ki je poslala 103 gld. do malega samih prostovoljnih darov, in ribniška posojilnica na Kranjskem, ki nam je takoj vročila 50 gld., ostalih 50 pa vplača leta 1894. Prva ljubljanska moška podružnica nam je poslala poleg nekaterih ustanovnih 84 gld. 70 kr. božičnega darila; darovali so pa gospodje J. Knez 10 gld., J. Gogala, J. Hribar, dr. V. Krisper, dr. Munda, V. Petričič, dr. J. Tavčar, J. Vilhar in Tomaž Zupan po 5 gld., dr. J. Staré 3 gld., dr. M. Hudnik, dr. Moše, Pleteršnik, dr. Sve-

tinaš, dr. Vošnjak in dr. V. Zupan po 2 gld., Avšič, Bartel, dr. Deré, J. Kusar, Lednik, G. Pirc, Senekovič, dr. Slamer, Šubič, profesor Tavčar, gospa Tratnikova, Trstenjak, Voučina, Zagar in Zumer po 1 gld. in Kuhar 50 kr., Družba je ta dni tudi prejela 50 gld. kot volilo pokojnega č. g. župnika pri sv. Barbari v Haložah, državnega poslance Boždara Raiča. — Nadalje so nam naklonili: Ženska št. Jakobsko-trnovska podružnica prostovoljnih darov v znesku 50 gld., moška podružnica v Kranju po g. blagajniku Jurju Režaku 42 gld. 50 kr., in sicer 15 gld. 50 kr. novoletnega oprostila in 27 gld. nabranih darov, ženska podružnica v Logatcu 20 gld., Tržišan gospod V. P. v Švici 40 kron, g. K. Wider, tajnik čitalnice v Vipavi, 13 gld. 10 kr., habsburških pri Vodnikovi veselici 2. februarja, zlasti po požrtvovalnosti vrlih gostov iz Ajdovščine, vesela družba v gostilni pri „Lloyd“ 11 gld., podružnica v Lehnju 10 gld., družba pri g. Vičiču v Postojni 10 gld., čast. neimenovane 6 gld., nabranih povodom veselega dogodka; g. A. Lavtenčič iz St. Petra na Notranjskem 4 gld. 72 kr., zloženih pri banketu novega župana; g. K. Rozman 4 gld. 60 kr., nabranih v veseli družbi pri Malensku v Trebnjem; g. M. Prešetar iz Kotmari Vasi na Koroškem 2 gld. 60 kr., ki so jih zložili rodoljubi na veselici pri Podstrazičniku dne 26. januarja; gosp. učitelj Rudolf Koser 2 gld. 10 kr. kot novoletno darilo vesele družbe pri g. Fr. Koserju v Juršineh; č. g. kapelan A. Vetrnik v Trbovljah 1 gld. 73 kr. kot dar, ki ga je nabral v veseli družbi rudar Matija Grčar, in blagajničarica ženske podružnice na Vrhniki, g. Mici Petričeva 1 gld. kot novoletno oprostilo po 50 kr. gospe Karoline Brilajve in gospe B. rté Flisove. — Iskreno zahvalje, ki jo izrekamo zopet in zopet požrtvovalnim prijateljem, moramo izražati le z besedami; dejansko zahvalo pa kaže na stotine otrok, ki jih ohranjujemo in vzgajamo v zveste sinove veri, cesarju in domovini.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Tamburaški zbor obrt. rad. društva „Sloga iz Siska“) vabi h koncertu, katerega priredi s prijaznim sodelovanjem pevskega društva „Slavec“ v četrtek, dne 23. febr. 1893. leta v vrtnem salonu „pri Maliči“. Vpored: 1. Novosad: Jugoslovanska koračnica, udarjajo tamburaši. 2. Mascagni: Intermezzo Cavalleria Rusticana, udarjajo tamburaši. 3. Volarič: Zvezna, zbor, poje društvo „Slavec“. 4. Sestak: Hrvatska, udarjajo tamburaši. 5. Ipšček: Mrak, udarjajo tamburaši. 6. Förster: Sokolska, zbor, poje društvo „Slavec“. 7. Ivanovič: Uzdah Valova, udarjajo tamburaši. 8. I. pl. Zajec: Nemanjino kolo, udarjajo tamburaši. 9. Jeklič: Pevčeva pomladanska, zbor, poje društvo „Slavec“. 10. Leibold: Junak iz Like, udarjajo tamburaši. 11. F. S. Vilhar: Slovec i Hrvat, zbor, spremljevanjem tamburic. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina za osebo 50 kr. Tamburaši nastopajo v narodni noši. K mnogobrojni udeležbi vabi najljubnejše odboj.

(Občni zbor ljubljanskega veteranskega društva) Občni zbor pod protektoratom Njega ces. kr. apostolskega Veličanstva Frana Josipa I. stoječega kranjskega vojaškega veteranskega kora bode v nedeljo, dne 26. februarja t. l., ob 9. uri dopoldne v mestni dvorani s sledečim vporedom: 1. Nagovor poveljnika, 2. Poročilo o društvenem delovanju leta 1892. 3. Poročilo o računskem zaključku za leto 1892. 4. Imenovanje častnih udov. 5. Posebni nasveti, predlagani v zmislu § 15. kornih pravil.

(Ormoško okrajno učiteljsko društvo) je pri svojem občnem zboru izvolilo si sledeče gg. v novi odbor: Anton Porekar, nadučitelj na Humu, predsednik; Konrad Mejovšek, učitelj pri Vel. Nedelji, predsednikov namestnik; Ivan Jurša, učitelj v Ormožu, denarničar; Martin Salumun, nadučitelj pri Sv. Miklavžu, tajnik; gđe. Milka Pirnat, učiteljica v Ormožu in g. Ivan Košar, nadučitelj pri Vel. Nedelji, odbornika. Gosp. Kosi mlajši in g. Anton Porekar zastopala bodeta društvo pri letošnjem občnem zboru „zveze slovenskih učiteljskih društev“.

(Slovenska bekštanjška posojilnica v Ločah na Koroškem) je izdala „poročilo in računski sklep za sedmo upravno leto 1892“, kateremu povzame: Posojilnica je imela v minolem letu denarnega prometa 151.647 gld. 9½ kr. Na novo je pristopilo 27 zadružnikov, izstopilo pa 21, in šteje posojilnica koncem leta 327 udov, ki imajo v deležih 4440 gld., s pripisano dividendo 5224 gld. 56 kr. Hranilnih vlog se je vložilo 14.806 gld. 70 kr., izplačalo 13.399 gld., in je njih stanje koncem leta 50.411 gld. 8½ kr. Posojilo se je na menjice 56.432 gld., na dolžna pisma 900 gld.; vrnilo posojil na menjice 54.407 gld., na dolžna pisma 149 gld. 15 kr. Stanje posojil koncem leta 1890 je 58.230 gld., in sicer 52.979 gld. na menjice in 5251 gld. na dolžna pisma. — Od posojil se je prejele obresti 3166 gld. 82 kr., od hranilnih vlog pa izplačalo 168 gld. 75 kr. Davkov se je plačalo 64 gld. 76 kr.; upravni troški so znašali 127 gld.

78½ kr. — Čistega dobička je bilo leta 1892 633 gld. 16½ kr. Skupni rezervni fond iznaša 2126 gld. 16 kr. — Občni zbor posojilnice je bil dne 2. februarja t. l. v Ločah. — Hranilne vloge se obrestujejo po 4½%. Posojila se dajejo proti 6% na menjice in 5% na dolžna pisma.

Telegrami.

Šoštanj, 22. februarja. Kakor se je avtentično dognalo, je pri eksploziji v skališkem premogovniku 17 mrtvih, 6 težko in 7 lahko ranjenih.

Dunaj, 22. februarja. Cesar se je zvečer povrnil na Dunaj.

Veles, 21. februarja. Krst novorojenega nadvojvode je bil ob 12. uri v dvorani gradu Lichtenegg. Krstil je dvorni župnik dr. Mayer z asistenco mestnega župnika Flötzingerja. Boter je bil cesar. Princ je dobil ime Franc Karol Salvator Marija Jožef Ignacij.

Budimpešta, 21. februarja. Danes sta se poslednji dve osebi ozdravljeni odpustili iz kolerne bolnišnice.

Essen, 21. februarja. Danes je bila eksplozija plinov v premogovniku „Hugo“. Dva delavca sta mrtva, štirje poškodovani.

Rim, 21. februarja. Danes je vsprejel papež armenskega patrijarha Azarjana s častmi, ki gredo izrednemu poslaniku. Patrijarh je povodom škofovske petdesetletnice papežu prinesel sultanovo pismo in darila.

Atene, 21. februarja. Ravnatelj industrijske banke, Apostolides, se je sam umoril.

Tovarna za svileno blago G. Henneberg

(c. in kr. dvorni založnik) v Curihu (Zürich) priporoča naravnost zasebnikom, črna, belo in barvasto svileno blago od 45 kr. do gld. 11-85 meter, — gladko, progasto, karirano, vzorčasto, damasti itd. (kacih 240 različnih baž in 2000 različnih barv, desinov itd.) vozine in carine prosto. Zorec obratno. — Pisma veljajo 10 kr. in poštna karta 5 kr. v Švico. 12 (119-4)

Umrli so:

20. februarja. Franc Rajkovič, hranilnični pristav 49 let, Križevniške ulice 7, plućnica. — Eduard Rükér, bančnega uradnika sin, 1 leto, Tržaška cesta 6, eclampsie.

21. februarja. Marija Šušel, zasebnica, 73 let, sv. Petra cesta 18, vnetica stenične mreže.

V bolnišnici:

19. februarja. Andrej Mekinc, delavec, 82 let, ostarelost. — Marija Bezeljak, gostija, 60 let, srčna hiba.

Tuji.

20. februarja.

Pri **Maliču**: Kohn, trgovec; Grünblatt s soprogo in hčerjo z Dunaja. — Klemond, potovalec, iz Celja — Gatti, trgovčeva soproga, iz Kostanjevice. — Simshäuser, trgovec, iz Wormsa. — Grünhut, in Klotz, inženér, iz Grada. — Jaklič iz Kočevja. — Župnek, vladni koncipijent; Gati, uradnikova soproga, iz Logatca. — Sebenikar, zasebnik, s soprogo, iz Rakeka. — dr. Klina iz Bleda. — Kvetkovič iz Novega Mesta.

Pri **Mesta**: Herz, trgovec; Weinman; Kraker, potovalec, z Dunaja. — Stampf, trgovec; Grab, potovalec, iz Prage. — Bruss iz Idrije. — Mlekuž, trgovec, iz Starega Trga. — Meyer, trgovec, iz Berolina. — Berlić, župnik, iz Bele. — Močnik, župan, iz Kamnika. — Kundič, zasebnik, iz Opatije. — Jergič iz Kranja. — Derganc iz Semeca. — Fischer iz Banjaluke.

Pri **avstrijskem caru**: Pejnovič, Jordan, Ugrenovič, Josip Lusič, Jurij Bezak, Zaharokjo, Klemenčič, Barešič, Bandobranski iz Siska. — Bošnjak iz Oseka. — Prospero iz Vidna. — Wuzzella iz Trsta.

Pri **bavarskem dvoru**: Skrabitz, trgovski pomočnik, iz Prevaljev. — Zorec z rodbino iz Kočevja. — Braune, posestnik, in Porubski, uradnik, iz Kočevja. — Smrekar iz Naklega.

Pri **Južnem kolodvoru**: Oberlass iz Pulja. — Magre, zasebnik, iz Loosen-a.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokričina na 24 ur v mm	
	opazovanja	urakomera v mm	toplomera po Celziju			
21	7. u. jut.	728 7	2-4	sl. svzh.	oblačno	8-70
	3. u. pop.	724 6	9 0	sl. jugzap.	"	dež.
	9. u. zveč.	721 0	4 0	"	"	

Srednja temperatura 5-1°, za 5-4° nad normalom

Tržne cene v Ljubljani

dne 22. februarja.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica m. st.	7	90	Speh povejen, krt.	—	64
Rež.	6	80	Surovo maslo.	—	78
Ječmen.	6	—	Jajce, jedno	—	3
Oves.	6	75	Mleko, liter	—	10
Ajda.	8	25	Goveje meso, krt.	—	64
Proso.	6	—	Telečje	—	56
Koruz.	5	50	Svinjsko	—	58
Krompir.	3	20	Kostrunovo	—	40
Leča, hrtl.	14	—	Pisane	—	55
Grab.	13	—	Golob	—	27
Fižol.	10	—	Seno, 100 krt.	2	67
Maslo, krt.	—	96	Slama.	2	23
Mast.	—	66	Drva trda, 4 kub. mtr.	7	20
Speh svež.	—	56	mehka.	5	—

Razpisane službe.

Pri železniškem podjetju dolenskih železnic v Novem Mestu služba uradniškega sluga; znanje slovenske in nemščine v govoru in pismu; prošnje do 1. marca pod „H. N. št. 11“, poste restante v Novo Mesto.

Služba beležniškega uradnika pri beležniku g. Fr. Strafelli v Trzinu takoj.

Pri okr. sodišču v Škofji Loki služba uradnika za zemljiške knjige. Prošnje do 16. marca deželnemu sodišču v Ljubljani.

Služba kontoarista v Koslerjevem pivovaru.

Pri okr. sodišču v Kranjski Gori služba sodiščnega sluga; prošnje do 19. marca dež. sodišču v Ljubljani.

Pri okr. sodišču na Krškem služba diurnista (30 gl.); prošnje do 25. februarja v Krško.

Na jednorazrednici v Vel. Poljanah služba učitelja; prošnje v štirih tednih okr. šol. svetu v Kočevje.

Dražbe.

V Ljubljani: Dražba na premakljivo blago tvrde g. Terezije Egerjeve na sv. Petra cesti bila je ustavljena dne 13. t. m. — Fr. Zupančičevo zemljišče (385 gl.) v Orlah dne 1. marca in 5. aprila. — Nepremakljiva posestva (2990 gl.) Fr. Novaka v Iški Vasi dne 4. marca in 8. apr. — in Fr. Bavdka iz Sp. Slivnice in Grosupelj (910 gl.) dne 4. marca in 5. aprila. — Posestvo (673 gl.) Josipa Kernea iz Suše dne 4. marca in 5. aprila. — Zemljišča Fr. Novaka (3240 gl., 50 gl. in 100 gl.) iz Iške Vasi dne 1. marca in 5. aprila.

Na Brdu: Posestvo (6515 gl. in 200 gl.) Štefana Lemuta iz Beričevega dne 18. marca in 22. aprila.

V Kočevju: Zemljišče Janeza in Helene Cekolj iz Gotnice (605 gl. 10 kr.) dne 1. marca in 5. aprila. — Zemljišče (51 gl.) Jurija in Marjete Kalšič v Handleru pri Kočah dne 8. marca in 12. aprila. — Zemljišče (250 gl.) Helene Pleše iz Ajbla dne 8. marca in 12. aprila.

V Litiji: Zemljišče (510 gl.) Fr. Koprive od Sv. Urha dne 7. marca in 7. aprila.

Na Krškem: Posestvo (2520 gl., 150, 180 in 70 gl.) in pritlikine (59 gl.) Ant. Kneza na Krškem dne 8. marca in 8. aprila.

V Kamniku: Valentina Pavliča zemljišča (1400 in 2000 gl.) dne 8. marca in 8. aprila.

V Mokronogu: Zemljišče Fr. Krajšeka iz Voderne (600 gl.) dne 8. marca in 12. aprila.

V Zatičini: Jan. Jančarjevo zemljišče (400 gl.) v Vel. Gabru dne 9. marca in 14. aprila.

Vpisane tvrdke.

Pri deželnem kot trgovinskem sodišču v Ljubljani vpisane družne tvrdke: „Grobelnik in Ihl“, trgovina z manufakturnim blagom v Ljubljani; dalje pri tvrdki „Albert Samassa“ vpisane prokure za sina Maksa Samasso; — vpisane tvrdke: „J. Bulove“, trgovina s specerijskim blagom v Radovljici; — vpisane tvrdke: „Viljem Treo“, stavbinsko podjetje v Ljubljani; — vpisane tvrdke: „Oton Homann“, kupčija s specerijskim blagom v Radovljici.

Izbris tvrdke.

Pri deželnem kot trgovinskem sodišču v Ljubljani izbrisane je tvrdka: „M. Neumann“, prodaja narejene obleke v Ljubljani.

Koverta s firmo

priporočila

Katoliška Tiskarna

po nizkej ceni.

Katoliška Tiskarna
 priporočila raznovrstne
vizitnice
 po nizki ceni.

[XXXX] solidno blago [XXXX]

Janeza Dogan-a mizarški obrt

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 15
(v Medjstovi hiši)

priporoča svojo dobro vrejeno zalogo

raznovrstnega politiranega in likanega pohištva.

Garniture, divane, madrace od 16 gl. do 40 gl., madrace na peresih 10 gl., dratene madrace 8 gl. 50 kr., pulte za mašne knjige itd. Naročila se točno izvršujejo. Cenilnik z podobami zastoj in franko. 36 (30-4)

[XXXX] Najnižje cene [XXXX]

J. GIONTINI

knjigarnar v Ljubljani

ima na prodajo in priporoča v nakupovanje:

Festschrift zum goldenen Bischofsjubiläum Papst Leo XIII.

z mnogimi podobami v treh izdajah po 18, 36 in 60 kr.
Po pošti 20, 39 in 65 kr.

Wiel, Tisch für Magenkranke, gl. 2.—, po pošti gl. 2-15.
— Fettleibige, gl. 2.—, po pošti gl. 2-15.

Kleidermachen, das, zum Selbstunterricht, gl. 1-50, po pošti gl. 1-65. 115 (3-2)

Siebzehner Regimentsmarsch, za glasovir, 2ročno, 60 kr. 4ročno 75 kr.

Russische Lieder, v. Nadina Slavjanskij, za glasovir, gl. 1-20.

Poldini, Junggesellen-Marsch, za glasovir, 75 kr.

Mešček, Venec slovenskih pesmi, za citre, 70 kr.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči nikakih bolečin, ter opravlja vse zobne operacije in zobna plombovanja

A. PAICHEL,

(108) 3 zobozdravnik
pri Hradskega mostu I. nadstr.

Lekarna Trnkóczy-jeva, Dunaj, V.

Lekarna Trnkóczy-jeva, Dunaj, VIII.

Lekarna Trnkóczy-jeva, Dunaj, III.

Trnkóczyjev grenki konjak,

okusno in najboljšo sredstvo za želodec.
1 steklenica 50 kr., 12 steklenic 5 gl.
prodaja

Ubald pl. Trnkóczy,

lekarnar v Ljubljani.
Prodajalci na drobno dobé rabat.

Lekarna Trnkóczy-jeva v Gradcu.

Hišne telegrafe, telefone in strelevode

napeljuje po najnovejši, zanesljivo delujoči metodi in najnižji ceni

Josip Rebek

ključavničar v Ljubljani.

Vsa posamična dela so vedno v zalogi.

IV. zvezek:

POVESTI

ANDREJ KALAN

je izšel ter se dobiva komad po 20 kr., po pošti 23 kr. v „Katoliški Bukvarni“ in „Katol. Tiskarni“ v Ljubljani.

Dobi se tudi še III. in II. zvezek.

Dunajska borza.

Dne 22. februarja.		Dne 21. februarja.		4% srečke dunajske parobrodne družbe	
Papirna renta 5%, 16% davka	99 gl. 20 kr.	Ogerska zlata renta 4%	118 gl. 20 kr.	Avstr. rubežega križa srečke, 10 gl.	19 . 50 .
Srebrna renta 5%, 16% davka	98 . 75 .	Ogerska papirna renta 5%	—	Rudolfove srečke, 10 gl.	25
Zlata renta 4%, davka prosta	118 . 30 .	4% državne srečke l. 1854., 250 gl.	147 . 50 .	Salmove srečke, 40 gl.	69
Papirna renta 5%, davka prosta	100 . 50 .	5% državne srečke l. 1860., 100 gl.	167 . 50 .	Windischgraezove srečke, 20 gl.	76
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gl.	990	Državne srečke l. 1864., 100 gl.	198	Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gl. l.	154 . 25 .
Kreditne akcijske, 160 gl.	330 . 40 .	Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	98	Akcijske Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2925	—
London, 10 funtov strl.	121 . 30 .	Zastavna pisma	101 . 75 .	Akcijske južne železnice, 200 gl. sr.	102 . 75 .
Napoleonondor (20 fr.)	9 . 64 .	Kreditne srečke, 100 gl.	196 . 50 .	Papirni rubelj	1 . 28 .
Cesarski cekini	5 . 69 .	St. Genois srečke, 40 gl.	66 . 50 .	Laških lir 100	—
Nemških mark 100	59 . 30 .				

List „Mercur“. Zanesljiva informacija o stalno obrestnih in dividendnih papirjih, važnih dogodkih na gospodarskem in finančnem polju, odločilnih pojavih na dunajski borzi. Světi pismeni in ustni brezplačno. Celotna naročnina s poštno pošiljateljico vred gl. 2-60.

Menjarnična delniška družba

„MERCUR“

Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Ve Vestal nasveti za dosogo

kelikor moč visekega obrestovanja

pri najpopolnejši varnosti
naloženih glavnice.